

LET THE COUNTDOWN BEGIN

***Making our Days Count
Through Sefirat Ha'Omer***

Source Materials
Rabbi Efrem Goldberg
efremgoldberg@yahoo.com

ל'י' LINE (1) SHEMOS 3

וְעַתָּה הִנֵּה צָעַקְתָּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֵה אֵלַי וְגַם־
 רָאִיתִי אֶת־הַלַּחֲץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹחֲצִים אֹתָם: וְעַתָּה
 לֵךְ וְאַשְׁלַחְךָ אֶל־פַּרְעֹה וְהוֹצֵא אֶת־עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מִמִּצְרַיִם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים מִי אֲנֹכִי כִּי אֵלֶךְ
 אֶל־פַּרְעֹה וְכִי אֹצִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: וַיֹּאמֶר
 כִּי־אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזֶה־לְךָ הָאוֹת כִּי אֲנֹכִי שְׁלַחְתִּיךָ
 בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת־הָעַם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל־
 הַהָר הַזֶּה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים הִנֵּה אֲנֹכִי בֹא אֶל־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי
 אֵלֵיכֶם וְאָמְרוּ־לִי מַה־שְּׁמוֹ מַה אָמַר אֲלֵהֶם: וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר
 לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶהְיֶה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם: י

9 And now, behold! the outcry of Children of Israel has come to Me, and I have also seen the oppression with which Egyptians oppress them. 10 And now, go and I shall dispatch you to Pharaoh and you shall take My people the Children of Israel out of Egypt."

11 Moses replied to God, "Who am I that I should go to Pharaoh and that I should take Children of Israel out of Egypt?"

12 And He said, "For I shall be with you — and this is your sign that I have sent you: When you take the people out of Egypt, you will serve God on this mountain."

13 Moses said to God, "Behold, when I come to the Children of Israel and say to them, 'The God of your forefathers has sent me to you,' and they say to me, 'What is His Name?' — what shall I say to them?"

ל'י' LINE (2) SHEMOS 10

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה כִּי־אֲנִי הַכְּבֹדְתִי
 אֶת־לְבָבוֹ וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׁתִּי אֹתָתִי אֵלֶּה בְּקִרְבּוֹ:

1 H^ASHEM said to Moses, "Come to Pharaoh, for I have made his heart and the heart of his servants stubborn so that I can put these signs of Mine in his midst; 2

③ SEFER
 HA'CHINUCH
 (108 ו 134)
 (MITZVAH 306)

מִשְׁרָשֵׁי הַמִּצְוָה עַל צֶדֶד הַפְּשֻׁט, לְפִי שֶׁכָּל עֲקָרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֵינּוּ אֶלָּא הַתּוֹרָה, וּמִפְּנֵי הַתּוֹרָה נִבְרְאוּ שְׁמַיִם וָאָרֶץ וְיִשְׂרָאֵל, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב: אִם לֹא בְרִיתִי יוֹכֵם וְנִלְלָה וְגוֹמֵר, וְהִיא הָעֲקָר וְהַסִּבָּה שֶׁנִּגְאָלוּ וְנִצְאוּ מִמִּצְרַיִם, כְּדִי שֶׁיִּקְבְּלוּ הַתּוֹרָה כְּסִינֵי וְיִקְיִמוּהָ, וְכִמוֹ שֶׁאָמַר הַשֵּׁם לְמֹשֶׁה: "וְזֶה לְךָ הָאוֹת כִּי אֲנִי שֶׁלַחְתִּידָּךְ בְּהוֹצִיאֶיךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם שֶׁעָבְדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה", וּבְרִישׁ הַפְּסוּקָה בְּלוֹמַר: הוֹצִיאֶיךָ אוֹתָם מִמִּצְרַיִם יִהְיֶה לְךָ אוֹת שֶׁתִּעְבְּדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה, בְּלוֹמַר שֶׁתִּקְבְּלוּ הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא הָעֲקָר הַגְּדוֹל שֶׁבְּשִׁבְלֵי זֶה הֵם וְנִגְאָלִים וְהִיא תְּקִלֵת הַטּוֹבָה שֶׁלָּהֶם; וְעִנְיָן גְּדוֹל הוּא לָהֶם, יוֹתֵר מִן הַחֲרוּת מִעֲבָדוּת, וְלִבֵּן יַעֲשֶׂה הַשֵּׁם לְמֹשֶׁה אוֹת צְאֹתָם מִעֲבָדוּת לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה עוֹשֶׂת אוֹת לְעוֹלָם אֶל הָעֲקָר.

At the root of the precept, by way of the plain meaning, lies the reason that the entire main element of the life of Jewry is nothing other than the Torah. On account of the Torah, heaven and earth—and Jewry—were created; as it is written, *If not for My covenant [of the Torah] day and night, I would not have set the ordinances of heaven and earth* (Jeremiah 33:25).⁶ This is the principal element and the reason why they were rescued and went forth out of Egypt—so that they would accept the Torah at Sinai and fulfill it. As the Eternal Lord said to Moses, *this shall be the sign for you that I have sent you: when you have brought forth the people out of Egypt, you shall serve God on this mountain* (Exodus 3:12). The meaning of the verse is as though it said: "Your taking them out of Egypt will be a sign for you that you will serve God on this mountain";⁷ in other words, that you will receive the Torah, as this is the great principal purpose for whose sake they were to be redeemed, and this is the ultimate good for them; and this is a greater matter for them than the liberation from servitude. Therefore the Eternal Lord made their emergence from slavery a sign for Moses of their [eventual] acceptance of the Torah: For a less important, subsidiary matter is always made a sign or token for a matter of main importance.

④ PIRKEI AVOS
 (6:2)
 כִּי אִלּוּי (ו' ד')

וְאוֹמֵר: „וְהַלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְּכַתֵּב מִכְּתַב אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל הַלַּחַת.“² אֶל תִּקְרָא „חֲרוּת“ אֶלָּא „חֲרוּת.“ שְׂאִין לָךְ בֵּן חֲרוּן אֶלָּא מִי שֶׁעוֹסֵק בְּתַלְמוּד תּוֹרָה. וְכָל מִי שֶׁעוֹסֵק בְּתַלְמוּד תּוֹרָה הָרִי זֶה מִתְעַלֶּה, שְׂנֵאָמַר: „וּמִמַּתְנָה נִחְלִיאֵל, וּמִנְחִילֵאֵל בְּמוֹת.“³

And it says: 'The Tablets are God's handiwork and the script was God's script charus (engraved) on the Tablets.² Do not read 'charus' (engraved) but 'cherus' (freedom), for you can have no freer man than one who engages in the study of the Torah. And anyone who engages in the study of the Torah becomes elevated, as it is said: 'From Mattanah to Nachaliel, and from Nachaliel to Bamos.'³

4a) CHOREV (R. S.R. HIRSCH)

Beginning with the first day after the Sabbath, you enumerate the days following the Sabbath thus: '1st, 2nd, 3rd day after the Sabbath,' and so on. In this way the sanctity which you acquired on the Sabbath finds its expression in your mode of life in the workaday week and, indeed, the Sabbath itself finds its consummation—it has become the source of spiritual dedication for the whole week (para. 196). So, too, on the day after the first day of the Passover Festival—namely, the 16th of Nisan, you begin to count the days as follows: '1st, 2nd, 3rd, etc., of the Omer'—in other words, as so many days after the Passover day (para. 303), always, however, denoting every period of seven days as a week. Thus, you treat Passover as you do the Sabbath (Passover really is for Israel what the Sabbath originally was for mankind¹) and you enumerate seven such weekly periods, linking them with Passover, as you do ordinary weekdays with the Sabbath; and on the day after the seventh such weekly link with Passover you celebrate Shavuoth. In this way you declare and firmly establish for all time that Passover finds its culmination in Shavuoth, that is to say, that freedom with all its inherent blessings (including the possession of the Holy Land) acquires worth, reality and meaning only through the principles of the Torah. For Israel was delivered from the bondage of Egypt only to serve the Torah, and when Moses was first enjoined to liberate Israel the spiritual purpose of Israel's freedom was declared: 'When thou hast brought forth the people out of Egypt, ye shall serve God upon the mountain' (Exod. iii, 12) (cf. para. 167). From paras. 301-4 one can easily understand how this counting is connected with the offering of the Omer.

RAMBAN (Vayikra 23:36) כמקן ויקרא (18:15)

(לו) עצרת היא. עצרתי אתכם לפני⁸³ כשר שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים. כיון שהגיע זמנו ליפטר. אמר בבקשה⁸⁶ מכם עכבו עמי עוד יום אחד שקשה⁸⁷ עלי פרידתכם. לשון רש"י. ודברי אגדה הם בויקרא רבה⁸⁸. ועל דרך האמת* כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ⁸⁹, ויום השביעי הוא שבת ואין לו בן זוג. וכנסת ישראל היא בת זוגו*. שנאמר ואת הארץ. והנה היא שמיני⁹⁰ עצרת היא. כי שם נעצר הכל*. וצוה בהג המצות שבעה ימים בקדושה לפניהם ולאחריהם כי כולם קדושים* ובתוכם ה' ומנה ממנו תשעה וארבעים יום שבעה שבועות⁹¹ כימי עולם*. וקדש יום שמיני כשמיני של חג. והימים הספורים בינתיים בחולו⁹² של מועד בין הראשון והשמיני בהג. והוא יום מתן תורה שהראם בו את אשו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש⁹³. ולכך יקראו רז"ל⁹⁴ בכל מקום חג השבועות עצרת. כי הוא ביום⁹⁵ שמיני של חג שקראו הכתוב כן*. והוא מאמרם⁹⁶ שמיני רגל בפני עצמו הוא לענין פז"ר קש"ב*. ותשלומין דראשון הוא*. כי הוא⁹⁷ אצילות הראשונים ואינו⁹⁸ כאחדות⁹⁹ שלהם ולכך יזכיר בפרשת כל הבכור בשלש רגלים חג המצות וחג השבועות וחג הסוכות שבעת ימים*. ולא יזכיר השמיני. כי שם* אמר יראה כל זכורך וגו'. והנה זה מבואר:

RAMBAN (6) רמב"ם (ה') ארבעה עשר (1:4)

ג [6] כיון שנמל איתן זה התחיל לשוטט בדעתו והוא קמן והתחיל לחשוב ביום ובלילה והיה תמיה היאך אפשר שיהיה הגלגל הזה נודב תמיד ולא יהיה לו מנהיג ומי יסבב אותו. כי אי אפשר שיסבב את עצמו. ולא היה לו מלמד ולא מודיע דבר אלא מושקע באור כשדים בין עובדי כוכבים המפשים ואביו ואמו וכל העם עובדי כוכבים והוא עובד עמהם ולבו משוטט ומבין עד שהשיג דרך האמת והבין קו הצדק מתבוננתו הנכונה. וידע שיש שם אלוה אחד והוא מנהיג הגלגל והוא ברא הכל ואין בכל הנמצא אלוה חוץ מטנו. וידע שכל העולם טועים ודבר שגורם להם למעות זה שעובדים את הכוכבים ואת הצורות עד שאבד האמת מדעתם. [3] *ובן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו. כיון שהביר וידע התחיל להשיב תשובות על בני אור כשדים ולערוך דין עמדם ולומר שאין זו דרך האמת שאתם הולכים בה ושיבר הצלמים והתחיל להודיע לעם שאין ראוי לעבוד אלא לאלוה העולם ולו ראוי להשתחוות ולהקריב ולנסך כדי שיכירוהו כל הברואים הבאים. וראוי לאבד ולשבר כל הצורות כדי שלא יטעו בהן כל העם כמו אלו שהם מדמים שאין שם אלוה אלא אלו. כיון שנבר עליהם בראיותיו בקש המלך להתרנו ונעשה לו נס ויצא להרן. והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד. *והיה מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר ומממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען. והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ה' אל עולם. וכיון שהיו העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד כפי דעתו עד שיהזירוהו לדרך האמת עד שנתקבצו אליו אלפים ורבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלכם העיקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו. וישב יצחק מלמד ומזהיר. ויצחק הודיע ליעקב ומינהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו. ויעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם. וצוה את בניו שלא יפסקו מבני לוי ממנה אתר ממנה כדי שלא תשכח הלמד. והיה הדבר הולך ומתגבר בבני יעקב ובנלוים עליהם ונעשית בעולם אומה שהיא יודעת את ה'. עד שארכו הימים לישראל במצרים וחזרו ללמד מעשיהן ולעבוד כוכבים כמותן חוץ משבט לוי שעמד במצות אבות. ומעולם לא עבד שבט לוי עבודת כוכבים. וכמעט קט היה העיקר ששתל אברהם נעקר וחזרין בני יעקב למעות העולם ותעיותן. ומאהבת ה' ארתנו ומשמרו את השבועה לאברהם אבינו עשה משה רבינו רבן של כל הנביאים ושלחו. כיון שנתנבא משה רבינו ובחר ה' ישראל לנחלה הכתירן במצות והודיעם דרך עבודתו ומה יהיה משפט עבודת כוכבים וכל הטועים אתריה:

השנת הראב"ד

*וק ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו. ח"א ט' אגוד ק' אל שנים אלאמר עקב אבר' שמע אברהם בקולו מנין עק"ב :

השנת הראב"ד

*וישב מהלך וקרא וכו' עד שהגיע לארץ כנען וקרא ויקרא שם בשם ה' אל עולם. ח"א ומשם חזי שכי' טיו טט טט ועבר חין לא טיו מוחין. וחלוצי' כי מוחים טיו ולא חורט לכס שיסכת אם למויכס לכי' טטו מתמכאים מלס עד שכל אברהם ונבר ונמי אגיו :

באוטו פרק עלמו, מדי שנה בשנה, כי כמו כן יעשה נבד
 הי' כידוע לידעי חן:

ובכפי הפשט לזכרון העובר ביום השנת לזכרון כי שש
 ימים וגו' (ששם לא ז') והמשכיל יבין, ועין מה
 שפירשמי נפרשם נראשים (נ ב) נפסוק וכל אלהים ביום
 השדעי:

ובדרך רמו רמו באומרו וספרתם על דרך אומרם ז"ל יאן
 כי נשמות פס בני ישראל הם נבחינם הלוותם,
 ובאמנעם חסלוף הנפש וטומאת הטיעוב יתלכלכו וחסך
 אורם, ואמרו רטמיט ז"ל (מנחתם פסא טו) כי הלוותם של
 סנפריטן היו, לזה אמר וספרתם לכם, פירוש באמנעום מנין
 זה אפס מאירים כסנפריטן אם עלמיכם:

ספודרת השבת ביום וגו'. פירוש מנכשו קודם
 שפננו ללרן, ממחרת השבת, וכעד אחר
 בלפסם ללרן אחר מיום הביאכם וגו', ולזה הקדים ממחרת
 השבת לביאכם מלזה שישנה או, מה שאין כן מיום הביאכם
 שהוא אחר בלזה ללרן:

טו וספרתם לכם וגו'. אומרו לכם, ללד שילו הי'
 לספור שבע שנתם, ואמרו ז"ל (וה"ק פ"ג טו) כי ללד
 שהיו בטומאת מזרים ורזה הי' להזדווג לאומה זו, דן
 זה כמשפט נדה שדינה לספור ו' נקיים, וזה שישפרו
 שבעה שטעום, ואז יהיו מוכשרים להנשאתם כלה לחופה,
 והגם כי שם שבע ימים וכאן שבעה שטעום ללד הפלגם
 הטומאה, וגם היוהם ככללות ישראל, שיער הממים
 דעים כי כן משפטם, ועין מה שפירשמי נפסוק
 (ששם יט ב) בחודש השלישי ללאת וגו' והוא מאמר
 הכמוז כן וספרתם לכם, פירוש סינמ ספירה זו היא
 לסינמכם לטהרפכם שולת זה חיקף היה הי' נותן להם
 המורה:

ולדרך זה ירויק על נכון טעם ממחרת השבת, ולא מיום
 השבת עלמו, כי כן משפט הספירה שיהיו כל
 הימים שלמים, וללד שיום ט"ו בלפסן שהוא יום השבת האמור
 כאן, מקלם היום היו עדיין בארן מזרים, לזה יט הי' לספור
 ממחרת, והגם כי זה היה נפסם מזרים, כמשפט הזה יעשה

VA'YIKRA (8) ויקרא (6:2)

⁹ HASHEM spoke to Moses, saying: ¹⁰ Speak to the Children of Israel and say to them: When you shall enter the Land that I give you and you reap its harvest, you shall bring an Omer from

your first harvest to the Kohen. ¹¹ He shall wave the Omer before HASHEM to gain favor for you; on the morrow of the rest day the Kohen shall wave it. ¹² On the day you wave the Omer, you shall perform the service of an unblemished lamb in its first year as an elevation-offering to HASHEM. ¹³ Its meal-offering shall be two tenth-ephah of fine flour mixed with oil, a fire-offering to HASHEM, a satisfying aroma; and its libation shall be wine, a quarter-hin. ¹⁴ You shall not eat bread or roasted kernels or plump kernels until this very day, until you bring the offering of your God; it is an eternal decree for your generations in all your dwelling places.

¹⁵ You shall count for yourselves — from the morrow of the rest day, from the day when you bring the Omer of the waving — seven weeks, they shall be complete. ¹⁶ Until the morrow of the seventh week you shall count, fifty days; and you shall offer a new meal-offering to HASHEM.

¹⁷ From your dwelling places you shall bring bread that shall be waved, two loaves made of two tenth-ephah, they shall be fine flour, they shall be baked leavened; first-offerings to HASHEM.

¹⁸ With the bread you shall offer seven unblemished lambs in their first year, one young bull, and two rams; they shall be an elevation-offering to HASHEM, with their meal-offering and their libations — a fire-offering, a satisfying aroma to HASHEM. ¹⁹ You shall make one he-goat as a sin-offering, and two lambs in their first year as feast peace-offerings. ²⁰ The Kohen shall wave them upon the first-offering breads as a wave-service before HASHEM — upon the two sheep — they shall be holy, for HASHEM and for the Kohen. ²¹ You shall convoke on this very day — utere'snau be a holy convocation for yourselves — you shall do no laborious work; it is an eternal decree in your dwelling places for your generations.

²² When you reap the harvest of your land, you shall not remove completely the corners of your field as you reap and you shall not gather the gleanings of your harvest; for the poor and the proselyte shall you leave them; I am HASHEM, your God.

RAN @ כן (ספרים בה עמי ויהי)

ובגדה

גם כן אמרו נשעה שאמר להם משה
סבדון את האלהים על ההר הזה
אמרו לו ישראל משה רבינו אימתי
עבודה זו אמר להם לסוף חמשים
יום והיו מניין כל אחד ואחד לעלמו

מכאן קבש חמשים לספירת העומר כלומר בזמן הזה שאין לנו מביאין קרבן ולא עומר אלא מתשבין כ' יום לשמחת הסורה כמו שמנו
ישראל בלשון זמן זה ודאי דרך מדרש הוא דעיקרה דמינסתא זכר למקדש כדאמר חמימר אבל מ"מ כל זה מוכיח שאין הספירה פכשו

ג אבל לא כן דעת הרמב"ם בפ"א סתמירין דין כ"ב
ו"ל מצות עשה לספור שבוע שבתות תמימות מיום
הבאת העומר וכו' ומצוה זו על כל איש ישראל
בכל מקום ובכל זמן וגשים ועבדים פטורין מסנה עכ"ל
הרי שכתב שהיא כ"ע בכל מקום ובכל זמן והוא
ספרש בגמ' שם דפליגי אמוראי בזה דאמרי דמני
וומי ולא שבוע ס"ל דזהו מדרבנן זכר למקדש ואבוי
ודבנן דכו רב אשי דאמרי מצוה למימני יומי ומצוה
למימני שבוע כמו שאנו עושים סברי דהוה דאורייתא
(כ"מ) ופסק ברבים ואע"ג דעתה אין קרבן י"ל דעיקר
הספירה הוא לפתן תורה כמו שמנו ישראל מקודם לפי
המדרש שהבאנו אך הקב"ה צוה להביא קרבנות
בתחלת המניין מעומר שעורים ובאיפו מחטים להודות
דבלתי תורה אנחנו כהרבות נדמה שמאכלן שעורים
כמו שאמרו בסוטה (פ"ו:) שקרבן סוטה הוא סן
השעורים היא עשתה מעשי בהמה לפיכך קרבנה
מאכל בהמה ע"ש וכשקבלו התורה הוי דמית אדם
לתנה ולכן קרבנם מן החטים מאכל אדם ולכן צוה
מצוה לסנות להקרבן אבל עיקר הכוונה היא לפתן
תורה ולכן הסצוה גם בזמן הזה (כנלע"ה):

ARUCH HA'SHULCHAN (18) ערוך השולחן (א"ח א"ע: 2)

SEFER HA'SHULCHAN (11) ספר השולחן (ע"ג י"א)

ומפני כן, כי היא כל עגרון של ישראל ובעבורה נגאלו וצלו לקל הנדלה
שצלו אליה, נצטוינו למנות מקתרת יום טוב של פסח עד יום גתינת התורה,
להראות בגפשינו החפץ הגדול אל היום הנקבד הנקסף ללבנו, נקבד לשאף צל,
הקנה חמיד קמי יבוא העת הנקסף אליו שיצא לתורת, כי המונן מרצה לאדם
פי קל לשעו וקל חסצו להניע אל הזמן שהוא.

Now, for this reason—because it is the main core of the Israelites' life, and for its sake they were redeemed and rose to all the distinction that they attained—we were commanded to count [the days] from the morrow after the festival day of Passover till the day the Torah was given—to show with our very souls our great yearning for that distinguished day, for which our heart longs as a servant eagerly longs for the shadow⁸ (Job 7:2), and constantly counts [and reckons] when his longed-for time will come when he will go out to freedom. For counting shows about a person that all his hope of deliverance and all his desire is to reach that time.⁹

12) מורה (ק"כ"א)
 (2:6) MURAH
 NEVUCHIM

ושבועות הוא יום מתן תורה, ומגדולת אותו
 היום ורוממותו נספרו הימים מן הראשון
 לחגים עד לו, כמי שמצפה לבוא האהוב בבני
 אדם אליו שהוא סופר את הימים בשעות,
 וזהו טעם ספירת העומר מיום נתוקם ממצרים
 עד יום מתן תורה, שהוא היה המטרה והתכלית
 של יציאתם, ואביא אתכם אליי, ולא היה
 אותו המעמד העצום אלא יום אחד, כך זכרונו
 בכל שנה יום אחד.

The [Festival of] *Weeks* is the day of the *giving of the Torah*. In order to glorify and exalt that day, the days are counted from the first of the festivals up to it, as is done by one who waits for the coming of the human being he loves best and counts the days and the hours. This is the reason for the counting of the 'Omer' from the day when they left Egypt till the day of the *giving of the Torah*, which was the purpose and the end of their leaving: *And brought you unto Myself.*³

13) ויקרא רבא (כ"ט:ג) VAYIKRA RABBA

'שבע שבתות תמימת תהיינה' אימתי הן תמימות
 בזמן שישראל עושין רצונו של מקום

R. Hiyya taught: *Seven weeks shall there be complete* (Lev. xxiii, 15). When are they regarded as 'complete'? When Israel do the will of the Omnipresent.

14) משנה ברורה (ג'כ"א) MISHNA BERURA

: (ה) לספור לעצמו. דכתיב "וספרתם לכם", משמע
 שהספירה חל על כל יחיד ויחיד. והנה משמע מזה דבספירה אינו כמו
 בשאר מצות הפלג באמירה, לענין קדוש והבדלה וכיוצא בזה, דאם
 שמע לחברו ונתבונן לצאת יוצא בזה משום דשומע בעונה, והקא גלתה
 התורה דלא יצא כל בפה דלא ספר בעצמו.

שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי - אמרו - THEY SAID: R' AKIVA HAD TWELVE THOUSAND PAIRS OF DISCIPLES⁽²⁶¹⁾ - עקיבא - מנבת עד אנטופרט - extending FROM GEVAS UNTIL ANTIPARIS⁽²⁷¹⁾ - AND THEY ALL DIED DURING ONE PERIOD - וכולן מתו בפרק אחד - BECAUSE THEY DID NOT TREAT EACH OTHER WITH RESPECT.⁽²⁸¹⁾ - והנה העולם שמים - AND THE WORLD WAS LEFT BARREN of Torah⁽²⁹¹⁾ - UNTIL R' AKIVA CAME TO OUR RABBIS IN THE SOUTH AND TAUGHT [THE TORAH] TO THEM - רבי מאיר ורבי - They were R' MEIR, R' YEHUDAH, R' YOSE, R' SHIMON, AND R' ELAZAR BEN SHAMUA.⁽³⁰¹⁾ - AND IT WAS THESE later disciples who UPHELD the study of TORAH AT THAT TIME.⁽³¹¹⁾

More about this episode:

A Tanna stated: ALL [THE TWELVE THOUSAND PAIRS OF DISCIPLES] DIED BETWEEN PESACH AND SHAVUOS.⁽³²¹⁾ - אמר רב חמא בר אבא - and others say that Rav Chiya bar Avin said: - They all died an ugly death. - What death was it? - מאי היא - Rav Nachman said: *Askerah*.⁽³³¹⁾

יבוא ויבוא 15 YEVAHUS 62a

מנהל (חידושי אבן עזר) 16 MAHARAL

וכולן מתו וכו'. פי' (שם ע"ב). אמרו שנים אלף - כאשר נהג כבוד זוגים תלמידים היו לו לרבי - בחבירו דבר זה הוא עצם עקיבא מנבת עד אנטופרט החיים. וכמו שאמרו בפר' וכולן מתו בפרק אחד מפני בני העיר (מגילה כ"ו ב') שלא נהגו כבוד זה לזה. במה הארכת [ימים] לא נתכבדתי בקלון חברי, ובארנו ענין זה ג"כ בברכות (כ"ח ב') אצל למדנו אורחות חיים הזהרו בכבוד חבריכם, שם בארנו דבר זה כי הוא אורח חיים ממש. ואלו שלא נזהרו לכך מתו. ומה שמתו מפסח עד עצרת אף שהומן הוא יותר טוב מכל הזמנים עם כל זה מתו. וגם מתו באסכרה מיתה משונה. להודיע שחטאו ולא יאמרו בטבע. מתו. ועוד יש לפרש כי הזמן הזה מפסח ועד עצרת מורה על כבוד התורה. ומדרגת התורה שהיא מתעלה עד שער החמישים. ולפיכך הספירה ז' שבועות מדרגה אחר מדרגה. הם לא נתנו כבוד לתורה לנהוג כבוד זה בזה, ולפיכך מתו מפסח ועד עצרת דוקא. והיו מתים שלא היו נותנים כבוד (הוא מספר זה) דהיינו ל"ב יום ובל"ג בעומר פסקו. אע"ג דאמר שמתו מפסח ועד עצרת. מ"מ הגזירה פסק בל"ג בעומר שלא חלו יותר רק אותם שחלו מקודם ל"ג בעומר מתו לאחר ל"ג בעומר.

שם וכולם נפטרו מפסח ועד עצרת. הא דנחית תנא דברייתא זו ללמדינו דבר זה, אע"ג דיש ליה טעם פשוט, כדי ללמדך הזמן שראוי להתאבל בו עליהם, וכאשר עשו באמת חז"ל כמה דברים של אכלות באותם הימים, הנה עוד נ"ל בס"ד בא להודיע הזמן הזה שמתו בו, שיש ללמד ממנו מסר השכל, שלא להיות שנאה וקנאה בין זה לזה ולא יהיה אחד מזולזל בכבוד חברו, כי הנה תמצא בליל יר"ש של פסח הוא זמן גדלות למעלה בתכלית, ואח"כ בימי העומר זמן קטנות, ואח"כ לאס לאס יחזרו לגדלות בתכלית, שיהיה במספר של יר"ש חג השבועות, נמצאת אתה למד הגדול לא יגבה לבו על הקטן, כי אפשר להיות שזה הגדול ירד תכף למדרגה התחתונה, וגם זה הקטן שעתה נראה קטן אפשר שיהיה גדול הרבה, כאשר תמצא תקי. אחר הגדלות של יר"ש ראשון דפסח נעשה קטנות, ואחר שנעשה הקטנות חזר הדבר לגדלות:

17 ג' יהו"ש (PE)

(16) - (18) SHENIS

א בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום
ב הזה באו מדבר סיני: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני
ג ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר:

¹In the third month from the Exodus of the Children of Israel from Egypt, on this day, they arrived at the Wilderness of Sinai. ²They journeyed from Rephidim and arrived at the Wilderness of Sinai and encamped in the Wilderness; and Israel encamped there, opposite mountain.

(16) (18) RASHI

And there Israel encamped	ויחן שם ישראל.
(The sing. ויחן is to be interpreted) as } - one man	כאיש אחד
with one heart (mind),	בלב אחד,
but all the other encampments }	אכל שאר כל החניות
(were) with complaints and with strife. }	בתרעומות ובמחלוקת:

PIRKEI AVOS (20) ערך י"ג
(1:1)

[ו] גדולה תורה יותר מן הכהונה ומן המלכות, שהמלכות נקנית בשלשים מעלות, והכהונה נקנית בעשרים וארבעה, והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים, ואלו הן: בתלמוד, בשמיעת האון, בעריכת שפתיים, בבית הלב, בשכלות הלב, באימה, ביראה, בענוה, בשמחה, בטוהרה, בשמוש חכמים, בדקדוק דברים, בפלפול התלמידים, בישוב במקרא, במשנה, במעוט סחורה, במעוט דרך ארץ, במעוט תענוג, במעוט שנה, במעוט שיחה, במעוט שחוק, בארץ אפים, בלב טוב, באמונת חכמים, בקבלת היסורין, המכיר את מקומו, והשקם בחלקו, והעושה סיג לדבריו, ואינו מחזיק טובה לעצמו, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, אוהב את הצדקות, אוהב את המישרים, אוהב את התוכחות, ומתרחק מן הכבוד, ולא מגיס לבו בתלמודו, ואינו שמח בהוראה, נושא בעל עם חברו, ומכריעו לכף זכות, ומצמידו על האמת, ומצמידו על השלום, ומתושב לבו בתלמודו, שואל ומשיב, שומע ומוסיף, הלומד על מנת ללמד, והלומד על מנת לעשות, המחקים את רבו, והמכבד את שמועתו, והאומר דבר בשם אומרו. הא למדת, כל האומר דבר בשם אומרו, מביא גאלה לעולם, שנאמר: ונתאמר אסתר למלך בשם מרדכי.¹

[ז] גדולה תורה, שהיא נותנת חיים לעושיה בעולם הזה ובעולם הבא, שנאמר: כפי חיים הם למצאיהם, וכל בשרו מרפא.² ואומר: רפאות תהי לשרף, ושקדי לעצמותיך.³

[6] Torah is even greater than priesthood or royalty; for royalty is acquired along with thirty prerogatives, and the priesthood with twenty-four [gifts], but the Torah is acquired by means of forty-eight qualities, which are: Study, attentive listening, articulate speech, intuitive understanding, discernment, awe, reverence, modesty, joy, purity, ministering to the sages, closeness with colleagues, sharp discussion with students, deliberation, [knowledge of] Scripture, Mishnah, limited business activity, limited sexual activity, limited pleasure, limited sleep, limited conversation, limited laughter, slowness to anger, a good heart, faith in the sages, acceptance of suffering, knowing one's place, being happy with one's lot, making a protective fence around his personal matters, claiming no credit for himself, being beloved, loving the Omnipresent, loving [His] creatures, loving righteous ways, loving justice, loving reproof, keeping far from honor, not being arrogant with his learning, not enjoying halachic decision-making, sharing his fellow's yoke, judging him favorably, setting him on the truthful course, setting him on the peaceful course, thinking deliberately in his study, asking and answering, listening and contributing to the discussion, learning in order to teach, learning in order to practice, making his teacher wiser, pondering over what he has learned, and repeating a saying in the name of the one who said it. For you have learned this: Whoever repeats a thing in the name of the one who said it brings redemption to the world, as it is said: 'And Esther said to the king in the name of Mordechai.'¹

[7] Great is Torah, for it confers life upon its practitioners, both in this world and in the World to Come, as it is said: 'For they [the teachings of the Torah] are life to those who find them, and a healing to his entire flesh.'² And it says: 'It shall be healing to your body, and marrow to your bones.'³ And it says: 'It is a tree of life to those who grasp it, and its supporters are praiseworthy.'⁴ And it says: 'They are a garland of grace for your head, and necklaces for your neck.'⁵ And it says: 'It will give to your head a garland of grace, a crown of glory it will deliver to you.'⁶ And it says: 'Indeed, through me [the Torah] your days shall be increased, and years of life shall be added to you.'⁷ And it says: 'Lengthy days are at its right, and at its left are wealth and honor.'⁸ And it says: 'For lengthy days and years of life, and peace shall they add to you.'⁹

YERUSHALMI (21) ירושלמי (פריק 3:6)

עקיבה אומר זהו כלל נחל בתורה .
וואדבת לרעד כמוד . רבי

(22)

[טו] הם אמרו שלשה דברים. רבי אליעזר אומר: יהי כבוד חברך חביב עליך כשליך. ואל תהי גומל לבועוס; ושוב יום אחד לפני מיתתך; והוי מתחמם כנגד אוהן של חכמים, והוי זהיר בגחלתן שלא תכנה — שמשיתקן נשיכת שועל, ועקיצתן עקיצת עקרב, ולחישתן לחישת שרף, וכל דבריהם בגחלי אש.

[15] They each said three things. Rabbi Eliezer says: (a) Let your fellow's honor be as dear to you as your own and do not anger easily; (b) repent one day before your death; and (c) warm yourself by the fire of the sages, but beware of their glowing coal lest you be burnt — for their bite is the bite of a fox, their sting is the sting of a scorpion, their hiss is the hiss of a serpent, and all their words are like fiery coals.

(23)

[טו] רבי אלעזר בן שמוע אומר: יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשליך; וכבוד חברך כמורא רבך; ומורא רבך כמורא שמים.

[15] Rabbi Elazar ben Shamua said: Let the honor of your student be as dear to you as your own; the honor of your colleague as the reverence for your teacher; and the reverence for your teacher as the reverence of Heaven.